

EDERFUGLENS SAGA I GRØNLAND

AF

AAGE BISTRUP

KOLONIBESTYRER

UPERNAVIK, NORDGRØNLAND

Først med Udgangen af April Maaned plejer Vinterkulden heroppe at være over Toppunktet. Isen slaar Revner, Strømstederne bryder op, og saa er de der straks, de store Fugleflokke, en Del af Grønlands Rigdom. Først kommer Tejsten, *Cephus grylle*, lille, adræt og væver, hurtig som et Lyn i alle sine Bevægelser. Ingen har set den komme, men den er der, opfylder alle Vaager og Strømsteder. Der drives ingen Jagt paa den; paa Vingerne vil den ikke, og den er, uendelig klog og vagtsom, »nede«, inden Haglene naar den.

Lomvier, *Uria arra*, og Alke, *Alca torda*, kommer til Fjældene i store Flokke, ja det er som mægtige Skyer. Men deres Hylder er endnu is- og snelagte. Skyerne spreder sig, og i mindre Flokke stryger de hen over Isen, søgende de aabne Vaager og Revner. Tungt og klodset flyver de, triller gennem Luften som Bolde, kaster sig med et Klask i Vandet og dykker ned med det samme; thi Alkefuglene er altid sultne.

Sidst kommer Ederfuglen, *Somateria mollissima*, den stakkels, saa haardt forfulgte Ederfugl; hvor mange af Flokkenes Medlemmer er mon ikke faldet fra paa den lange Vej fra Kap Farvel herop til Ynglepladserne, en Strækning som fra Danmark til Tunis? Fuglen følger sine Sædvaner; tæt under Kysten stryger den rundt om alle fremspringende Pynter, og der ligger Jægerne paa Lur. Fra Næs til Næs lyder Skuddene ved Nat og ved Dag. Heroppe, hvor den søger til Ynglepladserne, og hvor Isen ligger endnu, kommer de første Flokke højt, spejdende efter Revner og Vaager. De kredser og kredser, sænker sig lidt og forsvinder saa igen. Der er aabenbart fast Is endnu længere nordpaa. Men ud fra Flokkene daler enkelte Fugle, der er

blevet sneblinde, falder ned paa Isen og er et let Bytte for alle Slags Rovdyr.

Midt i Maj er Isen som Regel forsvundet helt fra Yderkysten, men ikke fra Fjordene, og saa kommer der Fart i Fuglelivet. Paa de stille Dage, naar Havet ligger saa blankt som et Spejl, og der ikke er Forskel paa Is og Hav, lyder det ind til os, et Brus af taktfaste Vingeslag som en Orkan i Anmarsch. Fuglene øjner vi ofte slet ikke. Nordover gaar det meste af Trækket, stadig nordover; thi Rugepladserne sydpaa er jo forlængst ødelagte ved Menneskenes Tankeløshed. Det haster, Foraaret er inde, og Sommeren er saa kort. Saa er der den lille Søkonge, *Mergulus alle*, som nu er forjaget herfra. Oppe i Melville Bugten har den endnu Rugepladser, som strækker sig over flere Mile.

Vest og Nord for Upernavik har vi tilbage 8 store Alke- og Lomvifjælde. Ogsaa Ederfuglen ruger her endnu, men hvorlænge?

ET BESØG PAA EDERFUGLENS YNGLEPLADSER

Det er Juni Maaned, og Isen er drevet lidt til Søs. Over den sidste Rest af Isfoden sætter vi den lille Motorbaad i Vandet og staar ud efter i den lyse Polarnat. Let Tyndis paa Vandet, pragtfulde Farver med blaa Himmel og Midnatssol, som faar Fjældtoppene til at gløde og Isfjældene derude til at skinne, saa det svier i Øjnene. En Sæl stikker nysgerrigt Hovedet op. En forsinket Flok Hvidhvaler flygter rædselsslagne for Skruens Roterer i Vandet, men vi har ikke Tid til Jagt nu, Turen gælder Kingigtortagdlit, Skærgaarden derude ved Yderørne, hvor Ederfuglen de sidste Aar har ruget, om end sparsomt.

Øerne ligger langt til Søs; de er smaa og lave, næsten uden Vegetation. Om Vinteren har jeg besøgt dem paa Slæde og set dem begravet under Skrueis, Isstykke paa Isstykke skruet op af gigantiske Kræfter. Nu ligger de der forude, stille og smilende paa det blanke Hav med en let »Støvsy« over og om sig. Kikkerten kommer frem; Skyen er Fugle, Terner og Havlitter, Vadefugle og Ederfugle, dog flest Terner. Fuglene maa allerede være begyndt at ruge. Ederfuglehannerne ses som hvide Klatter strøet hen over Øerne. De sidder ved Siden af Reden og underholder forelsket Fruen, der nu ogsaa tydeligt ses. Men Forelskelsen varer kun kort; længe før Børnevrvølet begynder, er de paa Vingerne udefter.

Hvor er den dog pragtfuld, Ederfuglens Han, med sit sortgrønne Hoved og med det blegrøde Skær over den hvide Hals, over Ryg og Bryst; og hvor har de det dog vidunderligt herude! Her er saa uberørt af Mennesker, og her er ingen Lyd af Menneskers Færd. Derfor er Yderøernes Beboere saa trygge, saa ugenerte; derfor udfolder de frit deres Liv og fylder Luften med deres Lyde. Alle Instrumenter er med i Orkestret: Ternernes arrige Kvidren, Vadefuglens Fløjten, Havlitternes smukke, stemningsfulde Korsang, baade Tenorer og Sopraner; samtidig kredser de store Graamaager, *Larus glaucus*, højt over os med deres hæse Skrig, og ind imellem lyder Ederfuglens monotone Avu, Avu, og Hannernes Svar: Gok, Gok.

Vi gaar en Tur hen over Øen. Hunnerne trykker sig paa Rederne, men hist og her finder vi forladte Reder. Er det Maaerne, som har været paa Spil? Nej, hvor Sneen ligger endnu, ses der alligevel tydelige Menneskespor. Der har været Folk ude før os. Æggene og Dunene frister. Iaar er der aabenbart mange Fugle. Paa en ganske lille Ø yderst ude tæller jeg over hundrede Reder. Her har aabenbart ingen Folk været. Et Par Tusinder Æg er derimod nok allerede samlet fra de større Øer.

Paa den største af Øerne finder jeg gamle Æggegrave af Sten. Den største har sikkert kunnet rumme flere Tusinder Æg. De er fra gamle Dage, da der endnu var Ederfugle, som det var værd at tale om! Aargamle Reder kan man se endnu, enkelte Steder ligger de saa tæt, at Fuglene maa have rørt ved hinanden under Rugningen. Men det var før vor Tid!

Stakkels Ederfugle! Fred for »Rovdyret« har I nok ikke meget af nu. Endnu samles der i Upernaviks Distrikt aarlig 20—30,000 Æg!

EDERFUGLENS SIDSTE RUGEPLADSER I VESTGRØNLAND

I Sydgrønland ruger Ederfuglen kun ganske enkelte Steder. I det nordre Inspektorat findes den faa Steder i Egedesmindes Distrikt, men først ved Upernavik og nordefter bliver der Tale om virkelige Ynglepladser. Jeg skal nævne de vigtigste af dem, de mest kendte, de betydeligste og dem, som ligger mest isolerede, og som kan faa Betydning, naar vi en Gang tvinges til at indrette Varp og frede om Ederfuglen:

Nord for Svartenhuk ligger Tukungasok 72° 10' (Dark Head) og Fladøerne, Øer, der synes at have de bedste Betingelser for Ederfuglen, men som nu kun beboes af ganske enkelte Flokke. Endvidere nogle Smaaøer Vest og Nord for Prøven, 72° 20';

Smaalænderne, 72° 45', ud for Kolonien Upernavik bebos kun af ca. 100—150 Par. Der leveres ca. 500 Æg derfra om Aaret og ofte, altfor ofte, er det baade første og andet Kuld Æg, der fjernes;

Kingigtortagdlit, 73° 0'. Jeg besøgte Øerne i 1921. Der var lige Dagen forud fjærnet godt 2000 Æg, og dog var der en Del tilbage endnu;

Kitsigsut Øer, hvor der aarlig opgives at tages 3—4000 Æg;

Kitsigsorssuit (Duck Island), 74° 0'. Sikkert den største af Vestgrønlands Ynglepladser, med Fugle i tusindvis. Der samles sikkert 10—15,000 Æg aarlig, ja nogle Aar endda maaske 20,000 Æg;

Gardes Øer, 74° 50'. Disse er for en stor Del uberørte endnu, men det vil næppe vare mange Aar endnu, før Befolkningen ogsaa finder Vej derud, nemlig naar de nærmere liggende Øgrupper er ødelagte ved Rovdrift.

Saa er der Melville Bugt og nordefter:

Balles Øer, 75° 10';

Dalrymple Ø, 76° 30', i Woltsenholme Sund;

Carey Øerne, 76° 45', hvor Bestanden vistnok kun er meget ringe; og endelig

Littleton Øerne, 78° 20', helt oppe ved Smith Sund, hvor Bestanden har været meget stor, men hvor den skal være ødelagt af den amerikanske Crockerland Ekspedition.

Disse er Ederfuglenes sidste Tilflugtssteder i Vestgrønland. Det er sørgeligt, men desværre sandt.

DUNPRODUKTIONEN FØR OG NU

Om den af den grønlandske Handel indkøbte Dunmængde finder vi i den tilgængelige Statistik en Række Oplysninger, af hvilke jeg her skal anføre de vigtigste. Indkøbene androg i:

Sukkertoppens Distrikt 1818—21 gsntl. 387 kg, 1915—19 ca. 24 kg
 Holstensborg — 1882—87 — 100 -, 1912—19 - 13 -
 Egedesmindes — 1882—87 — 551 -, 1912—17 - 33 -

For Christianshaabs Distrikt angives den tidligere store Dunproduktion nu ødelagt, saaledes at der kun præsteres fra 5—20 kg om Aaret.

Særlig fra Egedesmindes Distrikt er Tallene instruktive. Den indhandlede Dunmængde var her gennemsnitlig i Femaarene:

1882—87	1887—92	1892—97	1897—1902	1902—07	1907—12	1912—17
kg	kg	kg	kg	kg	kg	kg
551	367	185	142	107	62	33

Men i Begyndelsen af Aarhundredet var Distriktets Befolkning kun $\frac{1}{8}$ af, hvad den er nu, og da leverede Distriktet aarligt 1500—2000 kg Dun.

Vi kommer saa til Upernaviks Distrikt. Her ser Tallene lidt anderledes ud, nemlig:

1882—87	104 kg
1912—17	600 -

men Tilgangen her skyldes kun, at Befolkningen er flyttet længere nordover, det vil sige, at den har fundet nye Rugepladser at plyndre. Allerede nu er der ogsaa her en følelig Tilbagegang. Vi lader Tallene tale for sig selv:

1916—17	1917—18	1918—19	1919—20	1920—21	1921—22	1822—23
kg	kg	kg	kg	kg	kg	kg
607	596	290	471	351	415	408

De sidste 7 Aar er Produktionen altsaa ogsaa i dette Distrikt gaaet betydeligt ned, nemlig med hele 200 kg, og værre vil det blive endnu; om faa Aar vil der næsten ingen flere være. En skønne Dag paabegyndes maaske en Indhandling i stor Stil ved Thule, og saa er Ederfuglen absolut fredløs.

Alle disse Tal taler et Sprog, vi kan og bør forstaa, og jeg tror endda ikke, at jeg har formaaet at skildre Forholdene i de aller grelleste Farver. Vi har jo ingen nøjagtig Statistik over de første Aar. Der er ingen som helst Tvivl om, at Mængden af indhandlede Dun i ældre Tider har været langt større end de Tal, vi nu har, f. Eks. ved Holstensborg Distrikt.

SKYDNING AF EDERFUGLE

I det nys udkomne Jubilæumsværk: »Grønland ved To-hundredaaret for Hans Egedes Landing« staar der for næsten

hvert Distrikt de trøstesløse Ord: »Her var tidligere en stor Produktion af Ederdun, men nu er der ingen«. Har vi Lov til at læse disse Ord uden at forsøge at finde Aarsagen til den utilladelige Synd, der er begaaet over for Ederfuglen, uden at forsøge at faa Klarhed over, hvor denne sørgelige Rovdrift virker?

Ifølge det ovennævnte Værk skydes der i Grønland aarlig 150,000 Ederfugle, et Tal, jeg tror er meget for lavt. Regner vi dertil, at der paa hele Kysten samles 60,000 Æg aarlig, saa er vi oppe paa en aarlig Ødelæggelse af over 200,000 Ederfugle, en Decimering, som ingen Bestand kan taale, navnlig naar den, hvad jeg har alt beskrevet, kun har saa relativt faa Ynglepladser tilbage.

Sydgrønland leverede i sin Tid mindst 527 kg om Aaret. Jeg skriver udtrykkelig mindst, fordi som sagt ingen let tilgængelig Statistik foreligger fra Tiden før 1882. Nu er Produktionen nede paa ca. 78 kg, en Forskel paa 449 kg, og det paa 40 Aar!

Ifølge Statistikken anslaaes altsaa Tallet af dræbte Ederfugle for hele Vestgrønland til 150,000, og deraf skulde 80,000 falde paa det sydlige Inspektorat. Jeg tror nu, at 70,000 er alt for stort et Tal for det nordre Inspektorat, men til Gengæld antager jeg, at Antallet af skudte Ederfugle i det søndre mindst maa være 100,000. Til en Befolkning paa 7,400 Individuer er dette en Rovdrift, naar man tager i Betragtning, at der baade er Sælfangst, Fiskeri, Faareavl og en stor Fuglebestand af Alke og Lomvier at tage af. Fejlen ligger her i Produktionen af Ederdunstæpper. Denne Forretning er utilgivelig, naar det tilmed paastaas, at saadanne Tæpper er næsten usælgelige i Danmark, thi »man køber som bekendt kun een Gang et Tæppe«.

Der er ifølge Styrelsens Meddelelser 1918—23 i Sydgrønland leveret gennemsnitlig 1323 Stk. Ederdunstæpper om Aaret. Regner vi blot med 50 Skind til hvert Tæppe — og det er ikke for højt regnet — er vi oppe paa et Forbrug af c. 70,000 Stk. Ederfugle alene til Tæpper.

Desværre oplyses der ikke i Statistikken, hvor mange af de indhandlede Tæpper der er de saakaldte »Rygtæpper«. Det er vistnok den overvejende Del. Til disse medgaar der kun Skind af Hunederfuglen, og da ovennævnte Tæpper er de letteste at fremstille, er det den arme Hun, der maa bøde med Livet.

Denne er saaledes, modsat Forholdene i alle andre Lande, den mest efterstræbte.

Et lille Eksempel paa, hvor hensynsløst Jagten drives alle Steder i Grønland, skal jeg endelig meddele. I Begyndelsen af Juni Maaned har Ederfuglene parret sig; de kommer da parvis langs Kysten, tæt rundt om alle Næs og Smaaøer, søgende Rugepladser. Forleden traf jeg en Jæger med 22 Ederfugle, udelukkende Hunner. Fra sit sikre Skjul inde paa Land havde han med djævelsk Sikkerhed skudt alle Hunnerne ned. Hannerne havde han ingen Brug for. Hvorfor? Hunnen er den fedeste og maaske er der Æg i den. Al Forklaring og Forestilling over for ham var haabløs.

ÆGSAMLING

Alene i Upernaviks Distrikt samles der aarligt mindst 20,000 Æg. Ogsaa dette er Rovdrift for en Befolkning paa 1400 Individer, men maaske bedre tilgivelig, thi jo højere man kommer mod Nord, des vanskeligere er det at klare den lange Vinter, hvor 3 Maaneders Mørketid hindrer al væsentlig Fangst. Men Rovdrift er det.

Den største Fejl heroppe er iøvrigt den, at det ikke alene er det første Kuld Æg, man fjærner fra Rederne, men ogsaa det andet Kuld. Den 20. September har jeg set ikke et Kuld, men mange Unger, som var højst 1 à 2 Uger gamle, og det siger sig selv, at disse endnu dunklædte Unger ikke har kunnet klare Efteraarsstormene og Kulden. Og et andet Eksempel, som jeg tror var Resultatet af det samme Forhold. I Efteraaret 1922 saas der her ikke en eneste ung Ederfugl omkring Upernavik, og vi færdedes dog næsten daglig ude i Motorbaad hele September og Oktober.

Om nogle faa Aar har ogsaa Nordgrønlænderne lært at tilberede Tæpper. Skud paa Skud vil knalde Foraar og Efteraar, thi det er en god Fortjeneste, og, siges der, »man kan jo ikke under Monopolstyret nægte at modtage de Produkter, der fremstilles til Salg!«

EDERFUGLE-VARP

I Direktoratets Meddelelse, 1906, Nr. 1, fremkom der en udførlig Afhandling af Kaptajn Daniel Bruun om Erfaringer fra

Island og Færøerne, en god Fremstilling, som blev oversat paa Grønlandsk og uddelt blandt Befolkningen. Videre kom man ikke dengang, og vi skriver nu 1925.

I Sydgrønland med den 200 Aars Kolonisation har man, efter 50 Aars Forløb, begyndt at faa Øjnene op for Sagens Alvor; i Nordgrønland, hvor f. Eks. i Upernaviks Distrikt Befolkningen først blev koloniseret 100 Aar senere, og hvor den paa alle Omraader staar langt tilbage, men hvor samtidig ogsaa det eneste Sted er, hvor der endnu findes en formeringsdygtig Rest af Grønlands engang saa store Herlighed, der maa et Magtbud til, en lovbefalet Fredning; Spørgsmaalet er blevet en Livssag for Ederfuglen og af stor vital Interesse for hele det grønlandske Samfund.

ANSVARET

For mindst 100 Aar siden begyndte Nedgangen i Bestanden, og for allerede 50 Aar siden var man klar over, at Nedgangen var foruroligende. For 20 Aar siden — omkring 1902 — begyndte man at overveje forskellige Muligheder; man tænkte og overvejede, men først ifjor 1924 kom der et lille Resultat, idet det sydgrønlandske Landsraad besluttede sig til at frede Fuglene nogle faa Sommermaaneder, en Fredning, som desværre de første Aartier ikke vil faa nogen Betydning, fordi Fuglen saa godt som ikke mere ruger i Sydgrønland; dernæst en Fredning, som ikke vil nytte, saalænge dels den tidligere omtalte Tæppeindustri med den deraf følgende Nedslagting af allermindst 70,000 Ederfugle aarlig foregaar, og dels Indsamlingen af Æg endnu finder Sted i hele Nordgrønland i saa stor Maalestok, at der alene i Upernaviks Distrikt indsamles 20—30,000 Æg aarligt.

Desværre vil de to Landsdele, hvor Forholdene er saa forskellige, og hvor Fuglenes Betydning for Befolkningen ligger paa helt forskellige Aarstider, aldrig komme til Forstaaelse, særlig naar Sagen kun kan drøftes med Aars Mellemrum. Hertil kommer endvidere, at der er Dele af Grønland, hvor Fuglen overhovedet ikke spiller nogen Rolle. Sydgrønland leverer aarlig 1323 Stk. Tæpper, hvilket giver en stor Indtægt, Nordgrønland har sin Æg- og Dunindsamling; kommer der ikke et Magtbud fra oven, er om tyve Aar til Sagen og dermed Ederfuglen haabløst tabt for Grønland.

Der gøres Forsøg med Faareavl og Rævestutteri, Forsøg, der

kan lykkes, men Forsøg, der er kostbare, og eventuelt kan gaa i Vasken; samtidig bortødsles den grønlandske Ederfuglebestand, den største Kapital, Landet maaske ejer, fordi man ikke kan faa Befolkningen til at forstaa Betydningen af Sagen. Og lad mig have Lov her at fremføre, at jeg ikke er sikker paa, at den 1921 nedsatte Kommission havde Ret i sine Paastande, f. Eks. om, at Fuglen er uundværlig som Menneskeføde i visse Dele af Landet. Landsraadet, som Udvalget henviser til, har hidtil intet formaaet at udrette, eller, for at være retfærdig, kun faaet udrettet meget lidt i Løbet af de 20 Aar, det har virket. Og hvordan skal Spørgsmaalet løses, naar Fuglen om 20 Aar er udryddet? Saa maa jo de nævnte Landsdele alligevel undvære Fuglen.

Som sagt, hidtil har Landsraadet kun faaet udrettet meget lidt, men maaske vil, naar der engang i Fremtiden kommer danske Medlemmer i Landsraadene, disse da have Evne til at se paa Almenets Tarv og søge langt mere effektive Bestemmelser gennemførte. Alligevel er jeg bange for, at der her er saa stor Fare ved at vente, at vi maa gribe til ekstraordinære Forholdsregler, ganske som ved en landshærgende Epidem; thi medens der forhandles, drøftes og betænkes, dør Andemor, eller — hun vender det utaknemlige Grønland Ryggen — Vestgrønlands sidste Ederfugle vil flytte til Baffin Land. Lige Vest for os, paa den anden Side af Davis Stræde og Baffin Bugt, ligger Baffin Land, det arktiske Amerikas største Ø. Dets Kyst, der ud mod os strækker sig fra omtrent $61^{\circ} 30'$ i Syd til henimod 74° i Nord, er saaledes kun ubetydeligt kortere end den af de danske Kolonier optagne Del af Vestgrønland. Landets Natur ligner Vestgrønlands; dets Bjærgarter er de samme, og dets Kyster er sønderdelte i Fjorde og Skærgaardsøer som Grønlands. I de sydlige Dele er der en relativt tæt Eskimobefolkning, navnlig langs Hudson Strædet og i Cumberland Sundets vidtstrakte Omraade. Dette sidste kan saavel i Omfang som Folketal jævnføres med Diskobugten eller Nordøstbugten paa Vestgrønlands Kyst. I Cumberland Sound har der i et Par Menneskealdre været talrige, faste Stationer for Hvalfangst ved Hjælp af de indfødte. Hvalfangst er nu opgivet, men der findes nogle Handelsstationer tilhørende forskellige Selskaber. Eskimoerne er fra Stationerne forsynet med moderne Materiel, navnlig Baade, og de begynder efterhaanden at sprede sig i radierende Retninger ud fra Sund-Omraadet.

Oppe ved Nordenden af Baffin Land lever der en lille Eskimostamme i Fjordene Ponds Inlet og Eclipse Sound. Her har en Englænder i nogle Aar haft en privat Handelsstation efter lignende Principer som Knud Rasmussens Handelsstation ved Thule, men han er nu købt ud af det store Hudson Bay Company, der jo i Aarhundreder har haft en næsten monopoliseret Handel over hele Arktisk Amerika. Det har nu heroppe indrettet en moderne Handelsstation, der aarlig besejles af en af Kompagniets store Fragtdampere.

Paa den lange Kyst ud mod Baffin Bay fra 66° til $72^{\circ} 30'$ boer der for Tiden ingen Eskimoer.

I en Henseende, nemlig Isforholdene og de deraf følgende klimatiske Forhold, er Vestgrønlands Kyst meget væsentligt begunstiget frem for Baffinland. Op langs Vestgrønlands Kyst gaar en varm Strøm, der skaffer os aabent Vand langt mod Nord, medens der gaar en kold Strøm ned langs Baffin Lands Kyst og blokerer den med Drivis, i det mindste til den store Halvø Nord for Cumberland Sound, hvor Isen sætter ud fra Land. Baffin Lands Kyst minder i den Henseende mere om Østgrønland end om Vestgrønland.

Om denne Kyst foreligger der kun meget faa tilgængelige Oplysninger, da de Folk, der kendte den bedst, de skotske Hvalfangere, kun undtagelsesvis lod deres Viden komme frem. Et og andet kan man dog finde i Ekspeditionsværker og i det engelske Admiralitets Farvandsbeskrivelser, og mere kan man slutte sig til efter Analogi med de tilsvarende Forhold paa Grønlands Østkyst. Og det er fuldt tilstrækkeligt for vort foreliggende Emne.

I Norge, Island og flere Steder ruger Ederfuglen paa det faste Land. Der er den jo nemlig halvvejs et Husdyr, og den holder sig der i Nærheden af sine Beskyttere. Men den vilde Ederfugl holder sig til smaa og lave Øer ude i Skærgaarden, hvor den i Rugetiden er omgivet af brede og stride Sunde, der hindrer Ræve eller andre Landrovdyr i at komme til dens Reder, saa den kun har at yde Skat til de store Maager og andre Rovfugle. Af den Slags Øer har den vestgrønlandske Kyst i Titusindevis — Egedesmindes Distrikt alene et Tusinde —, derfor er der intet andet Land i Verden, der vilde være saa velskikket som Tilholdssted og Rugested for Ederfuglen som netop Vestgrønland, hvis ikke vi selv ved vor Uforstand og kortsynede Ligegyldighed for Fremtiden ødelagde Tilværelsen for den.

Baffin Lands Kyst er ikke saa gunstig. Dog er der ogsaa her inden for det tætte Drivisbælte et smallere eller bredere aabent Vand, fremkaldt af de stærke Strømme og Landets opvarmende Virkning. I denne Stribe ligger der smaa Skærgaardsøer nok til, at selv en stor Ederfuglebestand kan finde Plads her.

Nede i Cumberland Sound Distriktet har Eskimoerne i Aarhundreder drevet Ægsamling efter lignende Skala som i Grønland, og Hval- og Handelsstationerne har tillige sat Dunsamling i System, saa at Bestanden formentlig her ogsaa er ved at forsvinde. Syd for Hudson Stræde ligger Labrador, hvor al Ægsamling er forbudt paa de Kyster, der staar under den kanadiske Regerings Styrelse, medens den taales paa Labradors Østkyst, der sorterer under den engelske Kronkoloni New Foundland. Her har vi da ogsaa de samme Følger som af den ublu Rovdrift i Grønland; hvor de Rejsende tidligere ikke kunde finde Plads til en Sovepose for Reder, der findes nu ikke en eneste Fugl.

Ved vor systematiske Forfølgelse af Ederfuglen i Grønland, længere og længere Nord paa, udrydder vi den eller vi fordriver de sidste fra vore Kyster og over til Baffin Land.

Herovre vil den faa en bedre Skæbne. Her er endnu en Kyst paa over 1200 km ubeboet, og i de beboede Egne har Kanada i de sidste Aar udfoldet en meget betydelig Energi for at værges Vildtbestanden mod Udryddelse ved Rovdrift. Der har længe været faste Politistationer i Cumberland Sound; 1922 blev der oprettet en oppe ved Nordenden af Baffin Land, ved Ponds Bay, og 1923 har vi ved de danske Kolonier i Grønland haft Besøg af det kanadiske Regeringsskib »Arctic«, der var paa Vej op med Forsyning til denne Station, men som tillige havde Materiel og Personale om Bord til en ny Politistation, helt oppe paa Sydkysten af Ellesmereland, lige over for Etah paa Grønlands Nordvesthjørne, det Sted, hvor Grønland og Kap York Eskimoerne kommer de kanadiske Besiddelser nærmest.

Paa disse nordlige Stationer er det foreløbig de udsendte Politistyrkers Opgave at hindre Eskimoerne i at dræbe Rensdyr og Moskusokser, blandt andet vil de hindre vore Kap Yorkere i at gaa over til deres Stammes gamle Jagtmarker paa Ellesmereland, som de har haft og benyttet, længe før Begrebet »Canada« eksisterede. De betragtes nu som »foreign Eskimoes«.

Saa vidt vides, er Fredning af Ederfugle ikke med i deres Plan endnu, men den Opgave vil snart frembyde sig af sig selv, og vi bidrager jo efter Evne dertil. Vi ødelægger Grønlands nemmeste og sikreste Indtægtskilde og leder den over til vor største og mest handlekraftige Konkurrent, som nok skal forstaa at vurdere den efter Fortjeneste. Men der ovre har de heller ingen Kommuneraad!

FORANDRING AF DE DANSKE FUGLENAVNE

AF

O. HELMS

I foregaaende Bind af Tidsskriftet har R. Jul. Olsen som Slutning paa de »Mindre Meddelelser« (S. 51) fremsat Forslag om at forandre de danske Navne paa en Del Fugle, saaledes at f. Eks. Grøn Løvsanger skal hedde Skovsanger, Skalleslugerne henholdsvis Hvidskræp, Gulskræp og Topskræp, Sortstrubet Lom kaldes Polarlom, osv. I et tidligere Hæfte har Foreningens Formand ændret nogle af de systematiske Navne.

Der kan sikkert være god Grund til at gennemgaa hele Listen over saavel de systematiske som de danske Navne og foretage Ændringer. Igennem mange Aar har det været drøftet, om man i Tidsskriftet skulde gaa over til de Navne, der bruges i moderne Systematik, hvilket, som det vil mindes, Winge meget kraftigt fraraadede; men det var en Fejl, at der ikke i den oprindelige Liste over de systematiske Navne blev vedføjet Autornavn, og dette bør i hvert Tilfælde altid ske.

En hel anden Ting er, om der trænges til en Ændring af de danske Navne og i hvor høj Grad. Der kan være delte Meninger herom, men det er dog næppe heldigt, at et Medlem af Foreningens Bestyrelse fremsætter et saadant Forslag, som man naturligvis maa gaa ud fra har den øvrige Bestyrelses Billigelse, hvad dog nok ikke skal være Tilfældet. Skulde der foretages Ændringer, saa mener jeg, at de ikke bør foretages af Enkeltmand men af et Udvalg, der blev nedsat i dette Øjemed. En Del af de af R. Jul. Olsen foreslaaede Forandringer har jeg